

La mecanització de les emocions

Arribarà un dia en què la ciència ficció s'haurà convertit en realitat. Que les pel·lícules de robots, de viatges a l'espai o d'intel·ligència artificial no les podrem incloure dins del gènere perquè seran el pa de cada dia. Com en direm, aleshores?

El 1984 vèiem el Terminator i el seu ordinador mare, Skynet, que s'apropriaven de mica en mica d'un planeta on els humans resultaven cada vegada més obsolets i inútils. Les màquines representaven l'avenç i l'evolució d'una espècie que havia tingut l'enginy i la sapiència de crear uns aparells que li havien de fer la vida més fàcil, però, de tant enginyosos i savis, havien superat amb escreix el pare creador i ara el volien destruir.

Creem màquines per no fer feines tan feixugues, per facilitar tasques, per ser precisos i exactes en l'elaboració de productes. Cada vegada fem menys coses i no ens n'adonem. Supeditem més feines a alguna màquina que ho farà més ràpid i, segurament, millor.

Poc a poc, les màquines-robots-aparells diversos van emplenant els nostres espais vitals en tots els camps, des de les feines més precàries fins a les quotidianitats més banals. Ja no conduïm cotxes, ja no ens rentem les dents sense endollar el raspall, ja no podem anar a un "fast food" i que ens prengui la comanda una persona de carn i ossos.

Sense adonar-nos-en (o adonant-nos-en però sense voler ser conscients del canvi sociològic que això comporta i que comportarà) deixem el camí lliure a la revolució tecnològica i substituïm l'humà per una màquina (productivament) més eficient.

Jo no és que estigui en contra del "progrés", més aviat el trobo bastant inevitable. Reconeix les grans virtuts dels robots en el sector mèdic, per exemple, on les impressores 3D fan meravelles amb les pròtesis que, alhora, ens converteixen una mica més robots; o les maquinàries que descarreguen i eviten lesions i tensions als treballadors més rasos.

Tanmateix, em costa una mica més d'acceptar la robòtica de la companyia, la del Tamagotchi a l'engròs. Ja hi ha estudis que valoren el benefici que genera l'ús de robots "amics" en residències d'avis, per exemple, amb persones amb demències i altres problemes neurològics. Robots amb forma de cadellats o d'altres animals de companyia que susciten afabilitat i proporcionen benestar. Jo preferiria continuar exercint les qualitats i virtuts que ens determinen com a humans, més que no pas programar un robot per a què ho faci, però també és veritat que quan vaig veure la magnífica pel·lícula *Her* (Spike Jonze, 2013), vaig pensar que tot es pot arribar a substituir per un sistema operatiu, fins i tot l'amor.

El futur professional és a les mans d'enginyers, informàtics i altres pensadors tecnològics, però haurem de redistribuir les tasques i posar límits per evitar que les pel·lícules que fins ara ens semblaven ciència-ficció es converteixin en oracles d'un futur que no volem. Caldrà recordar que som humans, de tant en tant.